

SZENT ANNA TAVÁRÓL

*Égbe nyúló bércek ezredéves fája:
Sötét rengetegnek öreg krónikása.
Mellette, körötte sorban állnak a fák,
Lombsúgta regéjét csöndesen hallgatják:*

„Szép Erdélyországban hajdanta, régente
Élt két sziklavárban két testvér levente.
Két testvér levente magas sziklavára:
Szomszéd bérctetőknék büszke koronája.

Rossz szívük, rossz lelkük volt a testvéreknek:
Nem szerették egymást, egyre vetélkedtek.
Egyik a másikonál külön akart lenni,
Csillogó pompával hírnevet szerezni.

Várpalota ormán egyszer szarka csörgött...
Dobogó hídon át egy hintó dübörgött.
A robogó hintót hat paripa húzta,
Üstökös fejüket arany koszorúzta.

Gyémántkő ragyogott gyönggyel a bogláron,
Pirosló rubintok lebegő csójtáron,
Bársonnyal kivarrva a hám és a gyepplő,
Lovak füle mellett lenge selyemkendő.

Táncolva vágatott a vár udvarára
A jövevény vendég szép hat paripája.
Táncolva vágatott a gyönyörű hat ló,
Csillagokat hányt a fényes ezüstpatkó.

A jövevény vendég szavára megálltak
Pázsitos közepén a vár udvarának.
Vár ura ott kinn volt, tetszett a szép fogat,
Ki is mondta mindjárt: adna érte sokat.

Jövevény vendégtől szép szerivel kérte:
Öt falut, de rögtön, szívesen ad érte.
Tetejibe pedig, csak úgy ráadásul,
Gulyát a tanyárúl, ménest a pusztárúl.

Sőt, ha ez is kevés, ezreket ad rája,
Hisz' tele van pénzzel az erszény, a láda.

De hiába kérte jobban-jobban mindég,
Csak nem adta mégse' a jövevény vendég.

Víg lakoma után kockát hoztak elő,
Várpalota ura volt egyre a nyerő,
Játszottak ezüstben, játszottak aranyban:
A jövevény vendég vesztett szakadatlan.

„Ráteszem – fölkiált – gyémántos boglárom!
Pirosló rubinttal kirakott csójtárom!
Ráteszem a hintót szép hat paripámmal,
Szép hat paripámon ragyogó szerszámmal!”

Rátette kockára, hej de kár érette!
Azt a szép fogatot nyomban elvesztette.
Gyalog ment útjára, Isten tudja: hova...
Búsan nyertgetett gyönyörű hat lova.

Örül a nyertes fél, kárörömet érez,
Büszkén átrobogott másnap az öccséhez.
Délceg paripáin arany, ezüstcsengő,
Bizony ez a fogat sok százezer pengő!

Ingerelte öccsét gúnyosan kacagva:
„Nos, kinek van ilyen világszép fogatja!
Kis öcsike, lássuk, most tégy ki magadért!
Hátha gebéiddel elnyered a babért!”

„Csak azért is szebb lesz – háborgott az öccse –
Korai örömed én taposom össze!
Kacagó gőgödet kacagásba fojtom,
Hogy ne legyen kedved csúfolódni folyton.

Várad ellenében itt van az én váram!
Minden ingó-bingó, amit találsz nálam!
Fogadok földembe, egész birtokomba:
Hozzád szebb fogattal vágatok robogva.

Enyém lesz mindened, bátya, ha megnyerem,
Vagy pedig, majd ha fagy, tied lesz mindenem!
Ott leszek huszonnégy óra múlva nálad,
Zászlót a toronyra! Tisztogasd a várad!”

Másnap a vidékről a kerek udvarra
Hajadon lányokat összeharancsolta.
Kegyetlen, gonosznál-gonoszabb tervet szőtt,
Kiválogatta a legszebb tizenkettőt.

Mind felöltöztette őket hófehérbe,
Párosával fogta aranyos szekérbe.
Itt egy rózsaképű, ott ibolyaszemű,
Fehér gyöngysorfogú, cédrusfa-termetű.

Piros pántlika volt a virágos gyeplő –
„Nosza, a bátyámhoz, mint a sebes szellő!
Paripáim, hipp-hopp, amoda, a várba!
Jövetelünket már bizonyosan várja.”

Tizenkét hajadon nem akart indít'ni,
Egyebet se tudtak: csak zokogva sírni.
Hullott orcájukon szégyen és bú könnye.
Mint a liliumról pergő harmat gyöngye.

Vár ura föl pattant hamarost a bakra,
Ostorával cserdít nagyokat kacagva.
Oda vágott véle az ostorhegyesre:
Szöghajú Annára, a legkedvesebbre.

Szöghajú Annának vére kiserkedzett,
Égre emelt kézzel imádkozni kezdett:
„Lágyítsd meg a szívét, mi édes Istenünk!
Atyánk, ha te velünk: kicsoda ellenünk!

Hajadon árváknak te légy pártfogója!
Gyöngye leányzókat erős kezed ója!
Küldd el szívébe a béke szivárványát,
Terjeszd ki fölöttünk jóságodnak szárnyát!”

A gőgös kényúrnak szíve meg se dobban,
Imádkozó Annát vágta annál jobban.
Könnye folyt patakként, ömlött piros vére
A vár udvarának harmatos fűvére.

Dörgés, villámlás közt szól az Úr haragja,
Megnyílt a föld keble, süllyedve, szakadva.
Összeomlott a vár rettentő robajjal,
Szikla, hegy, erdő, mind, messze zúgó zajjal.

Vár helyén tó támadt mély nagy medencében,
Tükrén tizenkét lány fehér hattyúképpen.
Ártatlan leányzók ott úsztak lebegve,
Angyali hangokon háladalt rebegve.

Zengő ének szárnya partra vitte őket,
Haza is vezette az Úrban hívóket.
Letette övéik szerető ölébe,
Boldogan mosolygó családi körébe.

Csak Anna maradt ott, egy szózatot hallván,
Kápolnát épített a csöndes tó partján.
Egész élte szent volt: imádság és hála...
Égbe szállt egy galamb: ennyi volt halála.

Szentté is avatta, aki szentté avat,
Szent-Anna tavának nevezték a tavat.
Templomi zászlókkal jöttek aztán népek:
A kis kápolnában fölcsendült az ének.

A csöndes tó vizét körül-körüljárták,
Velök énekeltek a százados sziklák.
Vissza-visszazengett a buzgó zsolozsma –
Oda már az ének, oda a kápolna!

Oda az a sok nép, csak ez a tó csillan...
Gyík se szalad erre, még lepke se illan.
Háborítatlan csend uralkodik itt lenn:
Nem lakik itt senki, csak az örök Isten”

*Égbenyíló bércek ezredéves fája
Elhallgatva néz a Szent Anna tavába.
Sorba belenéznek körülötte a fák
Rég múltak regéjén magukat ringatják.*